

«Ουκ αφήσω υμάς ορφανούς...» (Πασχαλινό μήνυμα αρχιμ. Γαβριήλ, Καθηγουμένου Ιεράς Μονής Παντοκράτορος Αγίου Όρους)

/ [Πεμπτουσία](#)

Από αρχαιοτάτων χρόνων το μοιρολόι αποτελούσε ένα σημαντικό ποίημα κατάλληλο για την έκφραση του θρήνου μας εξαιτίας του θανάτου των προσφιλών μας προσώπων. Σύμφωνα με το λεξικό του Γ. Μπαμπινιώτη είναι «θρηνητικό τραγούδι που λέγεται κατά το ξενύχτισμα και την κηδεία των νεκρών, αποτελεί θρήνο για την μοίρα του αποθανόντος, εκφράζει την δίψα για την ζωή, την απέχθεια και τον τρόμο για τον θάνατο...»

Στο τέλος του κύκλου του Πάθους του Υιού του Ανθρώπου, όταν έχουμε τον Χριστό μπροστά μας νεκρό στον Τάφο, ψάλλουμε και εμείς ένα εξαίσιο λογοτεχνικά μοιρολόι, τον Επιτάφιο Θρήνο, κατά τον Όρθρο του Μεγάλου Σαββάτου. Είναι όμως όμοιο με τα μοιρολόγια που απευθύνονται στους άλλους νεκρούς;

Στην χριστιανική μας πίστη η ελπίδα είναι ο ίδιος ο Θεός, που με την αγάπη του προς εμάς τα πλάσματά Του και την αγαπητική και μυστηριακή δράση του στον κόσμο διαλύει κάθε θλίψη, εκτονώνει κάθε κρίση, σβήνει κάθε λύπη και γεμίζει φώς κάθε σκοτισμένη καρδιά. Η ελπίδα αυτή που δίνεται ως χάρισμα από τον Θεόν και πηγάζει από μέσα μας κατά τον θείον Παύλον, μάς γεμίζει κουράγιο και δύναμη και διατρανώνει την εμπιστοσύνη στους ευαγγελικούς λόγους «ή λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται...». Ἐτσι παρόλη την έκπληξη των Αγγέλων και την απορία των ανθρώπων για το «ή Ζωὴ πῶς θνήσκεις;», ὁ Επιτάφιος Θρήνος ψάλλεται, ὡς δηλώνεται ευθύς εξαρχῆς, για να μεγαλύνουμε τον Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν και να τιμήσουμε την Ταφή και τα Πάθη του, με τα οποία μας ἔσωσε εκ της φθοράς και ἀπέλυσε εκ του Ἄδου το γένος των βροτῶν.

Στον Επιτάφιο Θρήνο οδυρόμαστε για ὅλα τα θλιβερά του Πάθους: την λύπη των Αγγέλων, τον σκοτασμό του ηλίου και τον σεισμό της γης, την προδοσία του ἀσπονδου μαθητή, την καταδίκη του Αθῶου μετὰ των κακούργων, τις ὑβρεις του ὄχλου, την ιουδαϊκή παραφροσύνη της Χριστοκτονίας, τους εμπαιγμούς των στρατιωτῶν, τα φρικτά βάσανα του Σταυρού, το παραμορφωμένο ἀψυχο σῶμα του Ἰησοῦ, την στενότητα τού τάφου, τον ἀλαλαγμό και σπαραγμό της Παναγίας μάνας.

Δεν στεκόμαστε ὅμως ἀνήμποροι σε αυτά. Χαιρόμαστε και ἐλπίζουμε για τις ευεργεσίες του Πάθους: το δῶρο της αἰωνίου ζωῆς, τον θάνατο του θανάτου, την ἴαση της αμαρτίας των Προπατόρων, την συντριβή του κράτους του διαβόλου, την ἐξέγερση κατὰ του κράτους τῆς αμαρτίας. Και παρακαλώντας τον Θεό Σωτήρα μαζί με την Παναγία «Ἐξανάστηθι, Υἱέ», ἀδημονούμε για την Παναγία Ἀνάστασή του.

Πολύ σύντομα, λοιπόν, ὁ πόθος μας ἐκπληρώνεται και βροντοφωνάζουμε μαζί με την Παναγία, τους Αγγέλους, τους Αποστόλους και ὅλη την πλάση: «Χριστὸς Ἄνέστη». Κατανοούμε τότε τα ὅσα ὁ Κύριος υποσχέθηκε στην πρώτη εκ των δώδεκα ευαγγελικῶν περικοπῶν που διαβάζουμε στην Ακολουθία των Παθῶν, την Μεγάλη Παρασκευή: «Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς... πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἴρει ἀφ' ὑμῶν... ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται...»

Μέσα σε αυτό, επομένως, το δώρο και χάρισμα της Αναστάσιμης υιοθεσίας και χαρμονής, προσφέρουμε στον Αναστάντα Θεό ως αντίδωρον την πίστη μας, δηλ. την απόλυτη εμπιστοσύνη μας, ότι κάθε φόβος, αγωνία, δυσκολία, στενοχωρία, πειρασμός ξεπερνιέται και διαλύεται με την βεβαιότητα του «Χριστὸς Ἄνέστη» καὶ ὅτι αν τηρούμε χάριτι Θεοῦ το «μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ» θα πραγματώσουμε στην ζωή μας το «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.»